

Pöytäkirja 24 VIII 96.

Maijani, morsiameni!

Kuin unessa olen kulkenut siitä hetkestä, jolloin erosimme. Enkä vielä ole herännyt käsittämään, ettei Lusa pitä kukaan aikaa näe. Tuntuu vaan, kuin jos muutamain päivän perästä taas tuntuaisiin — tai ainakin sitten kun Jordan-laan lähdän. Onko muuta mahdollista, eikö sydämemme vedä meitä yhteen?

Oi kultani, armaani, sinä katsoit näkyvästäni — ja yksin astuin vammaan. Vainoisi sijalleni ja itkin. Itkin, ettei enään saanut silmiini katsoa, mutta samalla oliin niin onnellinen, niin sanomattomasti onnellinen: „minun on =

Stapit
myös, kun
yhtä
koko
on!

kelini, minun eukkelini, "Älä sure, älä
itke!" ja kiitin jumalaani, koko se-
däimestäni. Hänstä kiitin, Simun luo-
nani, Maijani, oliu yhä - ja niin ku-
lui koko yö horrostilassa ...

En saata kuvaila, kuinka Simun i-
kävoim ja kaipaus... itsestäsi Sim-
sen tiedät. Koko eilinen päivä ku-
lui niin, että tuskin huomasiinkaan.
En ollut yhtään mukana maail-
massa. Täällä oli teatterit ja hovit,
mutta kun muut iloisesti taussivat,
lähdin minä hävelemään junaan
postille... Silloin ajattelin, että si-
näkin olet täällä ollut huvien
aikana, että Sinäkin ehkä olet kukaan
kenut tällä tiellä musiikkia soides-
sa tuolla kaukana ...,, Oo, mikset
nyt ole täällä, minun haussani tä-
sä hiljaisessa hämärässä yössä?
... ja mitkään mustasukkaisuudella
mietin niitä aikoja, jotka olivat o-

Yhännehuot Tenenon Gerda, siinä ja
Gerda kappelin kerkimiktona.
Tenenon Astorinon ja Semalle!

Niin alakulainen.

Rakast, rakast, armant,

Belian:

mitäneet sinut täällä Puijassa.

Pitten palasin Kartanoon ja —
parin maata. Jos olisi tahtonut,
en olisi jaksanut tanssia, ja eihän
mua haluttanut... Kello oli silloin
10, kl. 3 se kumui heppuneen.

Oi kultani, onko sinun hyvin
ikäsi? Älähän ole onneton,
eläkäämme toivosa! Sinä muistat,
mitä ollaan puhuttu, ystäväiseni.
Koettakaamme itsiämme lohdutella.
Meidän rakkautemme on niin vah-
va, niin vahva...

Huomenna on nuo hopeahäät ...
Näitä varten juhlakavallaan kuvaet-
mat eli pieni saattamani uskous-
nollinen näytelmä päivän merk-
tyksen johdosta....

Täällä ei ole oikein rauhallista
kirjoittaa. Kaksi kertaa olen jo kes-

kytetty

Tänään on ollut kaunis päivä. Voijoi' oisit ollut täällä!... Eikukaan ole mitään näyttänyt - ei enää. Yhtään ole viitannut. Gerda on kertunut Edward Rekonille meistä, mutta kylli hän salassa pitää.

Oskar ei ole niin muuttunut kuin saattoi Gerdan kirjeestä luulla. Se oli vaan satunnainen tuuli, kun ei tiennyt, miten oikein olla matkalla tultuaan - Kun ei Selma rakasta. Alma sen jo tietää, mutta sanoo, että hän kumminkin Oskaria pitää...

Sapatti tuli kirje, ettei muun tarvetta lähtee Helsinkiin vielä huomenna, mutta vasta keskiviikkona.

Pian odotan Sulta kirjettä...

Oh, sydämmeni on tyyri, mutta ei sujuu kirjoitus tässä pyöräisessä.

Kaivosta, kilti' liti' perustettiin, se talle hevi. Oh' näy. Lemmikki, keneiset sulle ja lähille. Kristus, kuitto vii.

... ja se kukaan kaivosta... Oh' näy.